

ségeimmel, itt, a vidéki városban. Bizony semmiség ez a fővároshoz képest! Idegen város? Lehet. De úgy összefonódott már vele életünk, hogy nem tudnánk nélküle élni: Anteuszként térek vissza hozzá, hogy új erőt adjon. Nem tudok varázsa alól szabadulni, hiszen én is polgára voltam. S mégis, nem az ő dicséretét zengtem, mert tőle távol sokkal jobban éreztem egész magyarságom nevében annak a hiányát, amit odafönn megszerettem.

NINCS TAVASZ

*Fütyös, szeszélyes április, ki szertebontod
a rügyeket: mit sugdosol nekem bolondot
és szépeket? Nem csapsz be többé, meg nem indít
a szód rohamra, pedig benned bizva mindig,*

*ha százszor elestem, felálltam. Csak «előre»
van számomra — s te vagy ennek gondos őre —
hittem, mikor a monte Palatinón álltam.
A rossz kifujta mérgét, hét próbát kiálltam,*

*s te borítottál fölém smaragdszínű sátrat
babérból és rózsából. Szem már sohase láthat
másként, csak boldogabban, nincsen visszaút.
Pedig van, ó, csak az van, számomra kaput*

*nem társz, hogy szabaduljak. S mit pazarul adtál,
mind visszavetted. S tudom: nincs tavasz, a naptár
mutatja csak, húsvét van, — s nem feltámadás,
pünkösd, — s nem győz a lélek. Ugyan, kell-e más*

*számládra való, április? Már nem viszed
többé új marsra tagjaim és nem hiszek
tüzes távoli szóknak, melyek durva sorsom
falán dübögnek, mint rögök a koporsón . . .*